

valget klart, hvorfor Ministeren i dette eneste Tilfælde har forladt Principet, har Udvalget dog ikke meent, at der var tilstrækkelig Grund for det til at foreslaae den vedkommende Person udstemt af Lovforslaget. Det andet Punkt angaaer den Fordring, som, navnlig i det Tilfælde, at Udkæmningen har indgaaet Egteskab med en Kvinde af fremmed Nationalitet, synes at burde stilles om, at der skal medfølge Ansøgningen om Indfødsret Vidnesbyrd om, at Vedkommendes Børn nyde dansk Underviisning og Opdragelse. Som det vil sees af Lovforslaget, er Fordringen om Vidnesbyrd i denne Retning stillet med Hensyn til to af tre militære Ansøgere, medens Udvalget ikke har kunnet see Grunden til, at den ikke ogsaa er stillet i det tredie Tilfælde. Udvalget har imidlertid heller ikke med Hensyn til dette Punkt meent at burde gjøre Indstilling om, at den vedkommende Person af den Grund bør udgaae af Lovforslaget, da der forøvrigt foreligger saa gode Vidnesbyrd fra forskjellige Sider om ham, at man har troet foreløbigt at kunne lade det heroe derved, medens man derimod for Fremtiden maa ønske den omtalte Regel fastslaaet og overholdt. Spørgsmaalet har maastee en noget større Udstrækning, end det strax synes, hvilket vil fremgaae af et af Tilfældene i Lovforslaget, hvorom jeg ganske leilighedsvis skal gjøre en lille Bemærkning. Den 15de Ansøger, der er en Nordmand, har nemlig indgaaet Egteskab med en Kvinde, som vel er fra Kjøbenhavn, men som hører til Petri thidske Menighed. Der kan just i den Anledning opstaae Spørgsmaal, om det ikke vil være rigtigst — jeg skal ganske henstille det til den høitærede Minister — at give Fordringerne om de Oplysninger, der skulle medfølge, en noget større Udstrækning, saa at man under de almindelige Betingelser og Spørgsmaal, som man ønsker bevarede af den paagjældende Ansøger, medtager det, om han giver sine Børn dansk Underviisning og Opdragelse. Der er ganske vist meest Grund til at tvivle herom, naar baade Faderen og Moderen tilhøre en fremmed Nationalitet, men det er dog under de kjøbenhavnske Forhold ogsaa muligt, at der ogsaa kan være Grund til at tvivle derom, om end kun den Eine af Foreldrene hører

til den fremmede Nationalitet. Det tredie Punkt angaaer endeligt det særegne Vidnesbyrd, til hvilket Ansøgningen skal støtte sig. Med Hensyn hertil vil det høie Thing af Udvalgets Betænkning see, at baade Folkethingets og Landstingets Udvalg i den tilsvarende Sag ifjor lagde stor Vægt paa, at der blev givet vedkommende Communalbestyrelse Leilighed til at udtale sig om den Paagjældende. De Herrer ville ogsaa let see, at dette kan faae en ikke ringe praktisk Betydning. Jeg vil see ganske bort fra de i dette Lovforslag omhandlede Personer og fremstille Sagen i dens rene Almindelighed. Den stiller sig da saaledes, at f. Ex. N. N. søger Indfødsret og i den Anledning faaer Vidnesbyrd fra X. og Y. om, at han er det danske Sprog mægtig. Stilles Sagen frem i denne Almindelighed, da vil det strax være indlysende, at man jo ikke veed, om X. og Y. selv have Indfødsret, eller om deres Vidnesbyrd i denne Retning kan tages for Fyldest. Det er jo ikke Alle, der ere saa samvittighedsfulde som en af dem, der har afgivet Vidnesbyrd i den foreliggende Sag, som nemlig har erklæret, at Vedkommende er det danske Sprog „saa mægtig, som det efter mit Skøn behøves til at vinde Indfødsret“. Det er klart, at, naar Vidnesbyrdet er givet af aldeles ubekjendte Mennesker, kan det ikke have nogen Betydning for Thinget, og det turde derfor være rigtigst, saaledes som ogsaa Udvalgene ifjor meente, i ethvert Tilfælde at fordrø, at Vedkommende først skal henvende sig til Communalbestyrelsen om et Vidnesbyrd. Vedkommende Communalbestyrelse behøver vel ganske vist ikke at kjende den Paagjældende, men den maa da staa sig Kundskab om ham enten ved at tilkalde ham eller ved at tilkalde dem, som have støttet hans Ansøgning, og i Genhold dertil maa den da kunne give en positiv Erklæring om ham. Imidlertid er Udvalget dog heller ikke, hvad dette Punkt angaaer, gaaet til den yderste Grad af Consequents. — For det Første mener det nemlig, at det i ethvert Tilfælde for Kjøbenhavns Vedkommende er rigtigst at lade Magistraten træde istedetfor den samlede Communalbestyrelse, idet der dog turde ligge en tilstrækkelig Garanti i den herværende Magistrats Vidnesbyrd, og Vidnesbyrdet derved faaer en